

Clash (Choque)

Títol original: *Eshtebak* **Direcció:** Mohamed Diab **Guió:** Khaled Diab, Mohamed Diab
Països: Egipte, França... **Durada:** 97 min **Any:** 2016 **Gènere:** Drama, intriga
Interpretació: Nelly Karim, Hany Adel, Muhammad El-Sebai... **Música:** Khaled Dagher
Fotografia: Ahmed Gabr **Distribuidora:** Golem **Estrena a Espanya:** 24/2/2017
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en àrab i anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

El Caire, estiu del 2013, dos anys després de la revolució egípcia. Després de la destitució del president islamista Morsi, en un dia de violents disturbis, la policia atura i tanca en un furgó desenes de manifestants amb conviccions polítiques i religioses diferents. (FilmAffinity)

CRÍTICA

‘Clash’: una esfera infinita

Una pel·lícula que reproduceix amb totes les seves contradiccions la societat egípcia en un moment concret

«Una esfera infinita, el centre de la qual és a tot arreu i la circumferència enlloc». Així definia Pascal l'univers i així l'egipci Mohamed Diab construeix el seu admirable **Clash**. Tot passa a l'interior d'un furgó de policia que és alhora presó i l'únic espai de llibertat. La idea és reproduir amb totes les contradiccions la societat egípcia en un moment concret: quan les aspiracions de llibertat de la revolució del Tahrir s'han esfumat i el que queda és un poble partit en dos. El recurs escènic no vol ser original.

Al revés, tot discorre en una ordenada i fins i tot predictable seqüència d'odi i reconciliació, de febre i fàstic. Però tot avança de manera tan visceral com sincera a un ritme desaforat molt a prop del simple suïcidi. El responsable de l'optimista derivat de la Primavera Àrab *El Caire, 678* es declara ara derrotat. I així fins arribar a una solemne i apocalíptica seqüència final que, en efecte, resumeix un univers el centre del qual pot ser a qualsevol lloc, fins i tot en un modest furgó.

**+ La brutal sinceritat d'una proposta que va servir per inaugurar
Un Certain Regard a Canes 2016.**

**- La sensació que tot està perdut se segella amb un final solemne
i brillant.**

Luis Martínez – elmundo.es